

зміни у соціально-економічному устрої суспільства, сприяв формуванню та розвитку думки про те, що саме виробництво, а відповідно і добробут людей, залежить від важливих, але прихованих від безпосереднього погляду суспільних чинників, глибинних законів економічного розвитку [2]. Багато вчених пов'язують появу економічного аналізу з виникненням економічної науки, історія якої нараховує не одне сторіччя. Слід підкреслити, що економічний аналіз провадиться на всіх рівнях управління економікою: на рівні держави, галузей та регіонів, на рівні підприємств і організацій.

В останні роки в Україні інтенсифікувався розвиток фінансово-кредитних інститутів. Для підвищення ефективності їх функціонування також необхідно здійснювати розробку комплексних методик аналізу їх діяльності. Вважаємо, що для підвищення обґрунтованості проведеної в країні економічної політики потрібен розвиток даного, такого важливого виду економічного аналізу [4].

Оскільки даний етап є періодом теперішнього розвитку економічного аналізу, слід звернути увагу на основні його проблеми, адже їх вирішення створить сприятливий клімат для подальшого розвитку економічного аналізу в Україні. Серед таких проблем, слід виділити наступні:

1. Загальні проблеми:

– недосконалість законодавчої бази (суперечливість, часта зміна законодавства, неузгодженість положень різних нормативних документів);

– відсутність практики аналітичного обґрунтування стратегій розвитку на рівні держави, регіону, суб'єкта господарювання;

– ментальність, трансформація суспільної свідомості.

2. Проблеми на рівні окремих суб'єктів господарювання:

– недостатня кваліфікація економістів;
– відсутність спеціального підрозділу з економічного аналізу, незабезпеченість фахівцями-аналітиками;

– погана якість даних бухгалтерського обліку;
– відсутність інформаційно-комп'ютерних технологій або їх використання в економічному аналізі;

– недостатність методичних матеріалів;

– низька ефективність методів аналізу, які застосовуються;

– слабка організація аналітичної роботи;

– недостатня зацікавленість управлінського персоналу, власників;

– інші проблеми [2, с.162].

Треба створити єдину обґрунтовану систему оцінних показників ефективності господарювання підприємств і їхніх підрозділів. Існує також необхідність у підвищенні оперативності економічного аналізу, удосконаленні організаційних форм аналітичної роботи і перебудові інформаційних потоків.

Отже, подальший розвиток економічного аналізу потребує фундаментального перегляду низки методологічних підходів, збагачення його концептуальних положень результатами вітчизняних і західних наукових розробок, адаптованих до національних умов. З допомогою економічного аналізу, можна чітко та лаконічно робити прогнозування та планування економічних процесів, а також розробку програм і рекомендацій подальшого ефективного розвитку, прибуткової діяльності.

Література

1. Ковальчук, Т.М. Теорія економічного аналізу [Текст]: навч.-метод. посіб. / уклад. Т. М. Ковальчук; Чернівецький національний ун-т ім. Юрія Федьковича. - Чернівці : Рута, 2008. - 392 с. - ISBN 978-966-568-948-5.

2. Олійник О.В. Стан економічного аналізу в Україні: проблеми адаптивності до інституційних запитів/О.В. Олійник//Міжнародний збірник наукових праць. – 2014. – С. 158-169.

3. Петрицька О.С., Напрями розвитку економічного аналізу в сучасних умовах [Електронний ресурс]: / О.С. Петрицька — Режим доступу: <http://web.znu.edu.ua/herald/issues/2012/eco-4-2012/131-136.pdf>

4. Купалова, Г.І. Теорія економічного аналізу [Текст]: навч. посібник / Г. І. Купалова. - К: Знання, 2008. - 639 с. - ISBN 978966-346-497-8.

ПРОБЛЕМНИЙ ПІДХІД ТА КОЛЕКТИВНІ ФОРМИ РОБОТИ НА УРОЦІ ІСТОРІЇ

Коробчук А. С. – IV курс, історичний факультет
Одеський національний університет імені І.І.Меникова
(на основі спостережень під час педагогічної практики)

Існує думка, що історія – це єдина в світі наука, яку не варто вивчати за офіційними підручниками. На сьогоднішній день існує цілий спектр різноманітної історичної літератури. Серед них своє місце займають періодичні журнали про цікавих політичних та культурних постатей, багатотомні енциклопедичні видання, а також неймовірна кількість довідкової літератури. Однак кожен розуміє, що неймовірно важко відобразити події як «вчорашнього» дня, так і вікової давності без певного відсотка суб'єктивізму. Будь-який, науковець або доповідач акцентуватиме увагу на одних

явищах, в той же час забуваючи про інші. Як наслідок цього що сучасному школяреві, яким є підліток 11-16 років, досить важко розібратися в історичних колізіях, особистих якостях персоналій, подекуди плутаючись в хронології подій. Як же зацікавити учня, якому більш цікаві різні новітні пристрої та іграшки, аніж розбір подій «вчорашнього» дня?

Існує цілий ряд вирішення актуального питання. Проте, варто пригадати народну мудрість: «В суперечці зароджується істина». І справді, де як не на уроці історії, суспільствознавства, літератури підліток має

змогу підібрати цікаву інформацію, систематизувати її, проаналізувати, даючи при цьому власну оцінку подіям та явищам? На кожному уроці не можливо, та й не варто влаштувати повноцінну дискусію, в той же час окремі її елементи знайдуть своє місце на, будь-якому, уроці! Розглянемо же тлумачення самого терміну. Дискусія (з лат. *discussio* –розгляд, вивчення) – суперечка, яка направлена на пошук істини, і використовує конкретні методи переконання.

Короткова М.В. у своїй публікації «Нетрадиционные формы урока истории: игры и дискуссии» наводить класифікацію дискусій на уроці історії: 1. Структурована або регламентована дискусія; 2. Проектна. Заснована на методі підготовки проекту до певної теми; 3. Дискусія з елементами ігрового моделювання.

Командні та проблемні методи роботи, можна, використовувати на різних етапах уроку, з різною метою під час будь-якої тематики роботи. При цьому, варто враховувати загальний інтелектуальний рівень певного класу.

Наприклад, для уроків-узагальнення у 7-му класі з історії України, по темах «Київська Русь у IX-XIII століттях» та «Галицько-Волинська держава» було обрано форму роботи в форматі вікторини, з урахуванням, що загальний рівень знань в класі посередній. У якості завдань були підібрані різнорівневі завдання, що давало можливість приймати активну участь усім учням. Діти мали можливість під час роботи скорегувати свої знання з теми, а також дізнатися щось цікаве. Пропонувалися завдання на закріплення термінів та основних понять, якими досить насичені вищезазначені теми, а 13 річному підлітку досить легко в них заплутатися. На середньому та високому рівні розглядалися історичні постаті, яких потрібно було розпізнати, опираючись на відомі факти про них, дати власну оцінку їм як особистостям та політикам, окремі учні мали змогу порівняти їх між собою та політиками європейських держав.

Чотирнадцятирічні підлітки є найбільш гіперактивними у повсякденному житті, тому важливо направити їхню енергію в правильний напрямок. Зокрема, чому не обговорити на уроці Всесвітньої

історії одну з найбільш суперечливих постатей в історії – Івана Грозного, в рамках теми «Московська держава в XVI ст.»? Для учнів з високим загальним рівнем доцільним було влаштувати повноцінний урок-диспут, до якого школярі б заздалегідь підготувалися, самостійно відшукаючи та аналізуючи інформацію. У класі з середнім рівнем знань, під час уроку – засвоєння нових знань, в кінці уроку учні були поділені на окремі команди, які повинні були влаштувати «Суд над Іваном Грозним», будучи адвокатами, суддями чи прокурорами. Це дало можливість систематизувати, почути під час уроку інформацію, доповнити її фактами з підручнику, та обговорити власну позицію з однолітками.

Для 9-11 класів, враховуючі вікові особливості та тематику з нової та новітньої історії України та світу, ми маємо можливість застосувати як проблемні питання, дискусії, брей-ринги, обговорення питань в командах під час уроку. Зокрема, доцільно використовувати ланцюг з проблемних питань при розкритті нової тематики, проводячи історичні паралелі між історією України та Всесвітньої історії, спостерігаючи при цьому причинно-наслідкові зв'язки. Зокрема, це дає можливість підтримувати увагу учнів на всіх етапах уроку, акцентуючи увагу на актуальних та цікавих питаннях. Наприклад, при розкритті теми «Індустріалізація в УРСР в довоєнний період» акцентувалася увага на економічному положенні СРСР в порівнянні з провідними країнами світу, розгляді джерел фінансування промисловості, труднощах, які могли виникнути при кожному з можливих варіантів.

Таким чином, колективні методи роботи дають можливість зацікавити сучасного школяра, задіяти його в роботу, не дивлячись на загальний рівень знань окремого учня чи класу у цілому. Важливим є те, що вищезазначені форми роботи корегують знання учнів, виявляючи проблемні сторони, які залишилися не розкритими або не зрозумілими. Готуючись до повноцінної дискусії, учні мають змогу самостійно сформулювати склад команд, розподіли функції, навчитися вкладатися в певні часові межі.

Література:

- 1.Короткова М. В. Нетрадиционные формы урока истории: игры и дискуссии. [Електронний ресурс]. Режим доступа: <http://www.portal-slovo.ru/history/35704.php> (16.24: 2.04.2016);
- 2.Философия: Энциклопедический словарь. — М.: Гардарики. Под редакцией А.А. Ивина. 2004.;
- 3.Навчальні програми для 5-9 класів загальноосвітніх навчальних закладів (за новим Державним стандартом базової і повної загальної середньої освіти) [Електронний ресурс]. Режим доступа: <http://mon.gov.ua/activity/education/zagalna-serednya/navchalni-programy.html> (16.24: 2.04.2016);

УДК: 316.4 : 360.2

ТИП РЕЛИГИОЗНОСТИ В СОВРЕМЕННОЙ СТУДЕНЧЕСКОЙ СУБКУЛЬТУРЕ

Шевчук К.

Одесский национальный университет имени И.И.Меникова

Исследование религиозности студентов является одним из ключевых направлений современной социологии общества и культуры. Во многом данное обстоятельство объясняется активной личностной, духовной и социальной позицией студентов, определяющей их специфическое отношение к религии. Многочисленные

публикации, посвященные данной теме, констатируют, что религия не занимает центральных позиций в системе самоидентификации студенческой молодежи. Отмечается также, что студентов, считающих себя верующими, оказывается меньше, чем тех, кто относит себя к той или иной конфессии [1, С. 65].